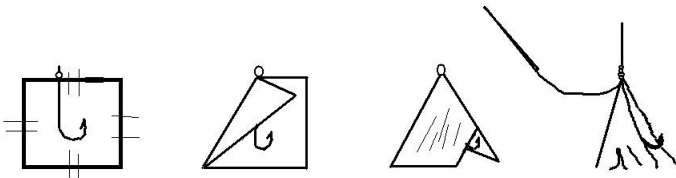

не ставиться.

Проте найцікавіший метод лову цього виду — нахлистом. Суто методу полягає в тому, що на ліску не чіпляють грузило і тому наживка залишається на поверхні води. Не менш результативним може бути використання неживої наживки. Це так звані мушки. Мушки поділяються на сухі і мокрі. Сухі тримаються весь час на поверхні води, мокрі ж повільно тонуть. В наш час в рибальських крамницях можна придбати і ті і другі мушки на будь-який смак.

Місцеві рибалки використовують свої власноруч виготовлені мушки. Наведемо метод виготовлення та лову однією з них: потрібно взяти квадратної форми кусочок тонкої кольорової шерстяної тканини розміром 1х1 чи 2х2 см. На цей клаптик кладуть гачок так, щоб вушко гачка виглядало. Далі краї тканини, що паралельні з вушком гачка загортають, як показано на малюнку.

Верхню згорнуту частину конструкції зшивають ниткою а низ розпускають галкою. Виготовлену мушку прив'язують на ліску і закидають вудкою у воду і повільно тягнуть до себе.

Якщо ж риба перестала ловитись на поверхні, то ловлять її у товщі води. Для цього грузило чіпляють на відстані до 1 м від гачка, ближче до поплавка. У такий спосіб наживка повільно опускатиметься на дно, приваблюючи рибу. Якщо і цей метод не діє, тоді можна спробувати половити в проводку. Для цього поплавок закріплюють на відстані 1,5–1,7 м від гачка, а грузило чіпляють посередині між гачком і поплавком. Цей спосіб ефективний при ловлі на човні, коли є невелика течія. Хвилі відганяють наживку, надаючи їй природного „вільного” вигляду. Чехонь обов'язково зверне на таку приманку увагу.

Взагалі ж чехонь є бажаним трофеєм для справжнього рибалки, оскільки чисельність даного виду в останні роки значно зменшилась, а піймати її вважається великою майстерністю.

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ БІОЛОГІЇ СУДАКА *STIZOSTEDION LUZIOPERCA* L. В ДНІПРОДЗЕРЖИНЬСЬКОМУ ВОДОСХОВИЩІ

Кияшко В.В

Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

У промисловому рибальстві судак є одним з основних видів риб. Його зовнішній вигляд відомий кожному: довге тіло і загострене рильце,

робить його чимось схожим з щукою. Щелепи судака озброєні міцними іклоподібними зубами, між якими містяться дрібніші. Спина його зеленувато-сіра, черево біле, з обох боків видніються великі сірі плями, які часто утворюють 8–10 правильних повздовжніх смуг. Спинні і хвостовий плавники покриті темними плямами. Вага судака у Дніпродзержинському водосховищі здебільшого 1,2–2,8 кг, інколи зустрічаються особини до 5–6 кг. В інших водоймах його вага може сягати 15–16 кг.

Судак надає перевагу глибокій, протічній і разом з тим чистій воді. Лише молодь цього виду можна зустріти на мілинах, де вони тримаються численними зграйками разом з окунем. Судак середнього розміру зазвичай тримається невеликими зграями по 5–10 осіб. Крупні особини ведуть поодинокий спосіб життя.

Нереститься судак здебільшого в травні і навіть на початку червня. До цього часу в нього відростає два помітних ікла. Нерест триває досить довго — 3–4 тижні. Місцями для нересту найчастіше обирається територія з наявними корчами, очеретом тощо. Цей процес відбувається досить своєрідно переважно вночі або на світанку. Дорослі особини розбиваються парами, самка розташовує головою донизу, майже вертикально до дна, і неквапливо випускає ікру, в цей час самець спокійно її запліднює. Після нересту, судаки швидко повертаються на глибину.

За сприятливих умов мальок судака росте досить швидко (за один рік може сягати 0,6 кг). Якщо ж умови не зовсім сприятливі, то ця риба росте набагато повільніше (річний судак може мати всього 20–25 см і не більше як 200 г ваги). Дворічна риба стає статевозрілою і може метати ікру. Середня тривалість життя судака не перевищує 8–10 років.

ОСОБЛИВОСТІ УТРИМАННЯ І РОЗВЕДЕННЯ СВИНЕЙ В'ЄТНАМСЬКОЇ ВИСЛОЧЕРЕВОЇ ПОРОДИ

Косинська І.С.

Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

Свиней в'єтнамської вислочеревої породи завезли зі сходу в Угорщину, а потім і в Україну. Порода адаптована до наших умов ветеринарним лікарем з Тернопільщини А. Ногасом.

Порода виведена у В'єтнамі і являє собою зменшену копію звичайної одомашненої свині. Від останньої вона відрізняється не лише розмірами, а й будовою черепа, прогнутою спиною, обвислим животом і мопсовидним рилом. Вага живої дорослої особини — від 80 до 130 кг. Довжина тулубу 100–120 см.

Тварини легко переносять європейські зими. За розмірами — компактні, що дозволяє тримати їх у невеликих приміщеннях, а у фермерських господарствах — по кілька свиней в одному станку.

Навесні, влітку і восени свиней можна випасати на будь-якому травостой. У жарку погоду поруч повинна бути низька посудина з водою. В'єтнамські свині всеїдні, охайні, спорожнюються в одному відведеному місці.

Вони невибагливі до кормів. Об'єм і довжина кишково-шлункового тракту у них більші, ніж у звичайної свині. Вони можуть вільно випасатися, поки дозволяють погодно-кліматичні умови. Швидко